

anordnet en Undersøgelse af Varernes Bestandsenhed, der ster allerede ved Indførslen, kan der under vore Forhold formentlig ikke være Tale om noget tilsvarende med Hensyn til nogen Indførselsartikel.

ad II. Umiddelbar Kontrol med selve Tilvirkningen af i al Fald enkelte Næringsmidler.

Om en saadan har der, saavidt Ministeriet ved de til dets Naadighed staaende Midler har kunnet bringe i Erfaring, intet Sted været Tale undtagen med Hensyn til et eneste Levnetsmiddel, nemlig Kjødet og de Levnetsmidler, som tilberedes deraf.

De Foranstaltninger, om hvilke der i saa Henseende kan være Spørgsmaal ere enten Henviisning af al Slagtning til offentlige, kontrollerede Slagtehus, (Slagtevang kan man for Rortheds Skyld kalde det), hvormed der selvølgelig paa de Steder, hvor der er Tale om en virkelig rational Gjennemførelse af Tanken, staar i Forbindelse Forbud mod Indførelse af Kjød og Næringsmidler tilberedte af Kjød, som ikke frembyde samme Garanti, eller Paabud om, at Kreaturer bestemte til Slagtning til Salg skulle undergives sagkyndigt Syn før og tildels efter Slagtingen.

Med Hensyn til det Omfang, hvori saadan Kontrol er gennemført i de europæiske Stater, skal man indskrænke sig til esler de Oplysninger, som for Tiden foreligge Ministeriet, at oplyse følgende: Egentlig Slagtevang er gennemført i mer eller mindre fuldstændig Stikkelse i: enkelte Byer i Frankrig, hele Nedre-Osterrig (men mangelfuldt), Basel, Zürich, Milano og Turin. Det er overladt Kommunerne at indføre Slagtevang i: Preussen, Bayern og Württemberg. Slagtesyn ere foreskrevne overalt i Østerrig, samt i Hessen, Nassau, Elsass, Baden, Bayern og Württemberg, og overalt i Tydskland maa Slagtning af Heste kun finde Sted, forsaavidt de ere synde. Hvad England angaar, staar det Kommunerne frit for at anlægge offentlige Slagtehus, men det synes, at Slagtevang dog ikke staar i Forbindelse med Drettelsen af saadanne.

Hvad nu selve Spørgsmaalet angaar, om der med Hensyn til dette enkelte Næringsmiddel er Anledning til at træffe Foranstaltninger, som ikke anses fornødne for andre ligesaa vigtige Næringsmidler, kan der vistnok anføres flere Grunde af Betydning derimod. Erfaringen fra andre Lande og Hensynet til, hvad der i disse er anset fornødent, kan, saavidt skjønes, ikke ubetinget være afgjørende, thi ligesom allerede den Omstændighed, at mange og store Lande have betragtet Faren som ikke tilstrækkelig til at hjemle særlige Foranstaltninger, fortjener at komme i Betragtning, og ligesom det er et Spørgsmaal, om ikke de For-

anstaltninger, som mange Steder ere trufne, stundom i al Fald snarere stamme fra andre hygieiniske Hensyn end dem, som staa i Forbindelse med Nydelsen af Kjødet, og derfor efter Omstændighederne kunne skyldstgjøres ad andre Veie, saaledes kan det ogsaa fremhæves, at visse Lande ere mere udsatte end andre for Faren for Epizootier, og derfor mere kaldebe til at værge sig mod de Færer, som flyde af Nydelsen af sygt Kjød, end andre Lande, hvor Epizootier modarbejdes paa en virksomere Maade. I Forbindelse hermed skal man henlede Opmærksomheden paa den Række af Betragtninger, som er gjort gjældende af en betydelig Minoritet i det Kgl. Sundhedskollegium, som i den under 22de Juni f. A. Ministeriet tilstillede Betænkning dissentierede fra Flertallets Forslag om, at Slagtning af syge Kreaturer til Salg under Straf kun maatte ske efter forudgaaet Syn. Endelig turde det være tilladt at fremhæve, at Dyrkegernes Mening om denne Sag i alt Fald kun kan benyttes med nogen Forsomhed, og det Samme gjælder ogsaa om Slagternes, da de, affet fra, at de neppe ere i Besiddelse af alle Forudsætninger til Spørgsmaalets Bedømmelse, tilbids som Kjøbstadslagtere indtage et ikke ganske uwilligt Standpunkt. At Alle kunne være enige om det af mange Grunde Usikkelige i Drettelsen af offentlige Slagtehus, er en anden Sag, men kommer ikke i Betragtning, naar Talen er om Nødvendigheden af Tvangsforanstaltninger.

Ministeriet har ikke bestomindre troet, at afgjørende Grunde talte for at slutte sig til de Lovgivninger, der for Kjødets Vedkommende foreskrive særligt indgaaende Undersøgelser. At der gives Færer, som true fra Nydelsen af Kjød, der hidrører fra syge Kreaturer, benægtes ikke af Nogen, og det er fremdeles klart, at disse Færer ikke kunne imødegaaes ved de Undersøgelser, som Lovforslaget tilsigter at indføre for visse andre Næringsmidlers Vedkommende. Spørgsmaalet er kun det, hvor stor den Fare er, for hvilken Befolkningen er udsat fra en ukontrolleret Slagtning, og om den Fare, der erkjendes at være til Stede, staar i rimeligt Forhold til de Mømp, som en særlig Kontrol med Slagtingen medfører, samt om den tilstrækkelig kan fjernes ved Kontrollen. Det har nu forekommet Ministeriet betænkligt, i Spørgsmaalet om Farens Omfang at stille sig fra Flertallet af det sagkyndige Kollegium, hvis Mening støttes af vægtige Præcedentser fra Udlandet. Ministeriet skjøner fremdeles ikke rettere, end at naar det overhovedet erkjendes, at Fare truer gennem Nydelsen af Kjødet af visse syge Dyr, og naar det ikke kan benægtes, at Nydelsen af Kjødet af syge Dyr i visse Tilfælde kan udsætte mange Mennekers Liv for Fare, saa er